

рави . . . Пищеше мало и голѣмо, търсѣше своя спасителъ, който ще прѣмахне грозното чудовище, — еднажъ за винаги да се освободи отъ неговитѣ стѣпки хубавата Сакаръ- планина . . Цѣли седемъ години така въ трепетъ държеше той хората отъ тиха Марица, по хълмиститѣ голоти до Сакаръ, и по гѣститѣ безводни джбрави до пѣнистата Тунжа . . Нѣмаше сърдце той, подъ неговия ножъ търкаляше се главата на най-богатия, на най-мирния пѣтникъ и на послѣдния пѣдаринъ . . Всѣки човѣкъ, който се изпрѣчеше на пътя му, бѣше неговъ врагъ и той го наказваше съ смъртъ . . . Често излизаха потери да го гонятъ, ала слѣдъ дълги лутания разочаровани се връщаха. Той бѣше неуловимъ. А пакоститѣ една по една се нижеха. Неговата сѣнка смущаваше умоветѣ, — тя бѣ символъ на смъртъта. Отъ неговото име сърдцето болезнено се свиваше, готово да прѣстане да тупти

Една и сѣща мисълъ облада всички хора — да се изселятъ отъ свитѣ родни села, да избѣгатъ далече отъ явна гибель, отъ явна смъртъ, която ги очаква всѣки день отъ това създание на ада . . . Всички плахо посрѣщаха деньтъ, всички съ страхъ виждаха какъ настѣпва нощъта . . . Защо сѣ тѣзи стенания всѣки день? — Свѣтътъ е широкъ и ще се намѣри нѣкой далеченъ кѣтъ, гдѣто човѣкъ може свободно да отджхне, гдѣто свободата блѣсти като утрено майско слѣнце, гдѣто съ пѣсни орачѣтъ трѣгва на работа, гдѣто съ сладкъ кавалъ овчарѣтъ пасе вакли овни . . .

Тази мисълъ развълнува цѣлия край . . . Тази мисълъ даваше нови надежди за животъ . . .